

Phan Cao Toại

Cuộc trả thù êm ả

Sáng nào cũng vậy, nghe tiếng chổi sột soạt quét sân của bà cụ Tiềm, người trong hẻm đều biết đã bốn giờ sáng. Bởi, cứ bốn giờ, bốn rưỡi, những người đi làm xa thường ghé hàng của cụ làm chiếc bánh chưng, uống bát nước chè, rít hơi thuốc lào rồi mới bịn rịn rời con hẻm thân thương này tỏa đi làm ăn khắp nơi. Năm giờ kém mười lăm, các cụ trong câu lạc bộ dưỡng sinh mới mở băng cát sét tập thể dục buổi sáng. Khi ông giáo An đạp chiếc xe đạp cộc cạch tới trường thì người ta biết lúc ấy sáu rưỡi. Còn cô Mỹ Lệ phóng chiếc Dream màu mận chín thướt tha trong bộ áo dài màu thanh thiên qua hàng nước của bà cụ Tiềm là lúc bảy giờ kém mười lăm. Tám giờ người đưa thư báo tới... Việc đi lại của những người trong con hẻm từ nhiều năm nay đã thành nếp nên bà cụ Tiềm chẳng cần đồng hồ cũng biết chắc thời gian trong ngày.

Riêng việc đi lại của anh chàng Tạo, cử nhân anh văn thì thất thường. Có lúc ông giáo An đi dạy đã thấy hấn ngòì hút thuốc lào trong quán của bà cụ Tiềm. Có lúc mãi khi cô Lệ phóng xe qua hấn mới tới. Những lúc ấy, Lệ thường chào hấn bằng một nụ cười. Bà cụ Tiềm có hôm buột miệng:

- Xem chừng cái cô Lệ mền chú lắm.

Tạo thờ dài nhìn theo bóng Lệ cho đến khi cô hòa vào dòng người trên đường rồi mới thủng thỉnh đáp:

-Ai người ta mê cái ngữ cháu. Không nghề không nguhiệp...

-Chết, sao chú lại nói thế. Chú cũng học xong đại học, cũng nói

tiếng tây như gió, thua kém ai đâu...?

-Vâng, thì xong đại học. Cơ mà đại học bây giờ nhan nhản, học xong không xin được việc làm cũng bằng không. Cháu đã hai năm tìm việc nhưng mà thiếu cái thủ tục đầu tiên nên bây giờ vẫn ở nhà bám váy mẹ...

-Cái con bé Lệ thế mà may. Chẳng cần đại học đại hiếc gì cũng tìm được chỗ ngon lành...

- Đời nó có số cụ ạ.

Có lẽ Tạo nói đúng. Đời có số. Lệ học sau Tạo hai lớp, đến lớp bảy thì bỏ về nhà nuôi lợn, nấu rượu giúp gia đình. Đùng một cái, có cô bạn ở trong Sài Gòn về chơi nói xin hộ được việc ở một công ty may, lương khá lắm. Hai năm sau thấy Lệ về quê, quần là áo lượt, vàng đeo đầy tay, lại xin được vào làm việc ở một công ty xuất nhập khẩu, nghe nói làm thư ký giám đốc. Lệ ngày một xinh ra nhưng xem chừng chẳng anh nào trong hẻm dám bén mảng đến nhà cô. Chỉ có Tạo là chàng trai duy nhất được Lệ mời đến chơi. Ngôi nhà lợn tợn lụp xụp trong hẻm của nhà Lệ trước đây đã được thay bằng ngôi nhà hai tầng xinh xắn. Hôm ấy chủ nhật, Lệ gặp Tạo ngoài quán nước bà cụ Tiềm. Lệ mặc đồ bộ mutsulin lượt là phóng xe qua. Thấy Tạo, cô đơn đả:

-Anh Tạo, trư nay anh đến nhà em chơi đi. Anh em trong hẻm với nhau mà anh cứ như người dung... Tạo lạnh lùng:

-Chả dám!

Bà cụ Tiềm nhìn đôi bạn trẻ, nhìn cách nói cười của Lệ mười phần đoán chắc Lệ rất có cảm tình với Tạo. Nghĩ vậy, cụ vun vào:

- ừ thì cháu cứ nhận lời đi. Cái Lệ nó mời thật đấy mà. Lệ cười phụ họa vào câu nói của bà cụ:

-Cháu thì khi nào cũng muốn mời anh Tạo đến chơi mà anh ấy cứ lơ cháu...

Và hôm ấy, Tạo đến thật. Dễ chừng đã bảy tám năm, từ ngày Lệ bỏ học, Tạo học hết cấp ba, rồi học xong đại học, Tạo mới bước vào nhà Lệ. Sự thay đổi gần như lột xác trong ngôi nhà dột nát xưa kia làm hấn choáng ngợp. Phòng khách kê một bộ salông mây, máy nghe nhạc Sony đời mới, Tivi màn hình phẳng. Phòng ăn cạnh nhà bếp ốp gạch men, tủ lạnh Sanyo, chén đĩa Trung Quốc. Tạo không thể ngờ được Lệ trở nên giàu có và ăn ở sang trọng đến vậy. Hôm ấy, Lệ giữ hấn ở lại ăn cơm. Lúc đầu hấn từ chối. Lệ năn nỉ hết lời hấn mới chịu ở. Cơm gạo tám, Lệ làm món nem Sài Gòn - Thứ mà hấn rất thích, canh chua cá lóc. Đặc biệt là hương vị thơm ngon của chai rượu Napoléon mà Tạo được uống lần đầu. Lệ giải thích:

-Em làm tiếp tân trong phòng cửa xếp. Các xếp uống không hết cứ bảo em đưa về nhà. Em uống mãi thành quen...

Sau bữa cơm trưa, Tạo túy lúy say phải nằm lại trong phòng khách nhà Lệ. Cái loại rượu tây uống thơm thơm, tưởng nhẹ mà hóa nặng. Tạo làm đến năm ly, mãi đến khi chuồn chuồn bay trước mặt rồi không biết gì được Lệ dìu ra phòng khách. Trong cơn mơ màng, Tạo thấy có một bàn tay mềm mại lau lên mặt mình một chiếc khăn lạnh. Rồi một cảm giác lạ lùng, ươn ướt lướt trên môi, trên cổ, trên ngực. Khi tỉnh dậy đã ba giờ chiều. Lệ đang ngồi chải tóc, cười nói với Tạo:

- Anh ngủ ngon ghê!

Sau bữa trưa hôm ấy, Tạo ít khi đến nhà Lệ mặc dù Lệ nhiều lần mời hấn. Có hôm, Lệ đến thăm Tạo, quà cáp cho cha mẹ hấn. Có hôm Lệ lại nhờ bà cụ Tiềm nhắn Tạo đến chơi. Tạo vẫn đứng đưng. Có lẽ hấn mặc cảm với vị trí nghèo hèn của mình với gia đình cô thư ký ông tổng giám đốc. Chỉ có bà cụ Tiềm là biết chắc là Lệ đã thầm yêu Tạo.

Buổi trưa hôm ấy, Tạo đang ngồi ngáp vặt trong quán bà cụ Tiềm thì ông giáo An đi dạy về. Tay ông cầm tờ báo. Vừa trông thấy hắn, ông giáo reo lên:

- Có tin vui cho chú Tạo đây! Tạo nhanh nhẩu:

-Tin gì thế bác? Ông giáo trao tờ báo cho hắn, giục:

- Chú đọc đi, chỗ trang quảng cáo ấy.Tạo giờ đến trang quảng cáo. Một nét chì đỏ vòng quanh một dòng tin:

Tuyển nhân viên

Khách Sạn Mỹ Thanh, số nhà..., đường... cần tuyển một cử nhân anh văn làm phiên dịch, tuổi dưới 30, lương mỗi tháng tám trăm ngàn đồng... Tạo cầm lấy tay ông giáo, nói như reo:

- Cháu cảm ơn bác. Tuyệt quá bác ơi!

Hắn ba chân bốn cẳng chạy ra đầu hẻm, thuê xe ôm chạy ngay đến khách sạn nói trên. Bà chủ khách sạn nhìn hắn từ đầu đến chân, nhờ cô tiếp tân mặt đầy son phấn xì xồ mấy câu tiếng anh. Tạo đáp trôi chảy, lại dòn cho cô này mấy câu không trả lời được. Cô tiếp tân nói với bà chủ:

- Được đây chị ạ. Anh văn khá lắm. Hắn được bà chủ dặn dò rất nhiều nhưng gút lại là làm sao phải vừa lòng khách.

Thế là xong cuộc phỏng vấn. Thế là Tạo được nhận vào làm việc. Kỳ thực vốn anh văn của hắn không nhiều, khi đi học vào loại kém phải mấy lần xin điểm nhưng vì trình độ của cô tiếp viên quá kém nên hắn qua mặt dễ dàng. Hắn phở phào nhẹ nhõm và buổi chiều hôm ấy, khi ứng được mấy trăm tiền lương tháng đầu hắn mời ông giáo An uống ly rượu nhạt tạ ơn tại quán bà cụ Tiềm.

Ngày làm việc đầu tiên, hắn được bà chủ phân công đi theo một

đoàn bà tây đi tắm ở Dốc Lết, cách thành phố chừng hơn năm mươi cây. Bãi cát phẳng lỳ. Trời xanh biển biếc. Hấn say sưa ngắm những cặp đùi trắng nõn của mấy bà tây. Có bà sai hấn vào mua bia ra uống. Có bà tình cảm hơn, nhờ hấn đấm lưng. Ban đầu, hấn định từ chối. Nhục quá. Trí thức ai lại đi làm những việc ấy. Người ta cười cho. Nghĩ cảnh thất nghiệp nằm nhà hai ba năm hấn vượt qua dễ dàng cơn thẹn thùng, làm vừa lòng khách. Buổi chiều lúc trở về, mấy bà mời hấn đi ăn cơm. Khuya lại mời đi uống bia. Một bà chừng ngoài bốn mươi mặt đầy tàn nhang, khuôn mặt choắt lại, chiếc mũi khoằm như mũi điều hâu có vẻ kết hấn. Đêm đó hấn ở lại khách sạn. Những gì xảy ra giữa hấn và bà tây kia chỉ hấn với bà ta mới biết. Chỉ biết khi rời khách sạn, bà ấy cứ ôm chầm lấy hấn mà khóc, hôn đấm đuổi lên môi hấn. Hấn mắc cỡ với mọi người, đẩy bà ta ra nhưng càng đẩy bà càng ôm chặt. Cuối cùng bà chủ khách sạn phải bảo hấn và bà tây kia lên lầu. Một tuần sau, hấn ngạc nhiên khi được bà chủ thông báo, bà Tây gửi cho một nghìn đô để hấn mua xe gắn máy.

Hấn đã dần quen công việc của một guidetour và bắt đầu biết chiêu khách. Vốn anh vẫn cũng khá dần lên. Bây giờ, hấn đi xe gắn máy và cặp bồ với một em vệ sinh buồng nên mỗi lần gặp Lệ hấn tỉnh khô. Hấn nghĩ, hấn cũng sẽ đổi đời như Lệ và tìm mọi cách moi tiền tụi tây. Tây sai gì là làm nấy. Có khi không cần sai. Với đàn ông hấn dễ làm đẹp lòng họ hơn. Hôm ấy, một ông tây giàu có vào nghỉ khách sạn. Ông này chọn phòng đắt tiền nhất. Qua cách nói chuyện Tạo biết ông là thương gia, vừa trúng được một quả đậm. Biết vậy nên khi bà chủ gọi hấn lên nói rõ yêu cầu của khách cần tìm một cô gái trẻ đẹp, dạng bán chuyên nghiệp cho ông ta. Hấn ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu. Mấy tháng ở khách sạn, hấn chỉ gặp loại gái làng nhàng, bình dân. Còn loại cao cấp hấn chưa hề biết. Thấy hấn cứ vò đầu, bà chủ đưa cho hấn một mẫu giấy nhỏ có ghi số điện thoại và bảo:

-Đây là con bé Lan Hương thuộc loại hạng sang. Nó rất ít đi khách. Gặp nó rất khó. Phải thật khôn khéo mới được. Phải coi nó như gái nhà lành, giới thiệu một ông khách để nó thực hành tiếng anh... Gọi

điện thoại cũng không gặp được, phải qua môi giới. Môi giới lại phải hỏi ý kiến, thật chắc ăn và giá cao nó mới chịu đi.

Được bà chủ trao cho những thông tin cần thiết, Tào gọi điện thoại. Đầu giây bên kia là tiếng một người con gái.

- Làm ơn cho tôi gặp Lan Hương.

-Anh gặp Lan Hương có chuyện gì?

-Tôi đang làm việc ở khách sạn Mỹ Thanh. Tôi muốn giới thiệu Lan Hương với một ông khách để nói tiếng anh và làm bạn với nhau cho vui.

-Chi thế thôi à? Có gì nữa nói thật đi. Cho biết giá cả cuộc vui.

Tào nhìn bà chủ, dò hỏi. Bà chủ nói nhỏ: Vô tư!. Lập tức, Tào nói với đầu dây bên kia:

- Chuyện nhỏ không cần đề cập.

-Tối nay, bảy giờ, anh sẽ đưa khách đến cà phê Biên Tím. Chị Hương sẽ ngồi đợi ở bàn trong góc, ngồi ngoảnh lưng ra. Giới thiệu với ông khách xong, anh hãy để cho hai người ngồi nói chuyện tự nhiên. Sau đó đi đâu do chị Hương sắp xếp. Nhắc lại với anh lần nữa, giá chót là một tờ.

-Yên tâm đi!

Buông máy điện thoại, Tào ngồi thừ ra. Một đêm đi chơi với khách được một trăm đô. Một tháng chỉ cần đi hai lần là đủ nuôi cả gia đình. Lại nhẹ nhàng, kín đáo. Nghĩ vậy, Tào bồn chồn, đứng ngồi không yên, mong cho trời tối để biết mặt cô gái đang hái ra tiền ấy là ai. Tào thông báo với ông khách về người bạn mà ông sắp gặp. Ông này mừng lắm.

Bây giờ, Tạo và ông khách lên xe đến cà phê Biển Tím. Suốt chặng đường ngồi trên xe cả hai cây số, hấn mông lung nghĩ về hình ảnh một cô gái đẹp, có vẽ ra một bức chân dung của cô. Rằng cô có đôi mắt xanh, hàm răng trắng, tóc xõa ngang vai và vẻ hấp dẫn của cô gái bán chuyên nghiệp này hấn phải làm nhiều người ngơ ngẩn. Nhất là việc cô không đi khách thường xuyên, vẫn giữ được lý lịch con nhà lành của mình làm Tạo xôn xang. Biết đâu sau cuộc gặp này, Tạo sẽ làm quen được với cô, trở thành bạn bè và nếu cô không chê hấn xấu trai, hấn sẽ khuyên cô nên bỏ nghề ấy đi rồi biết đâu nhờ trời nhờ phật Tạo làm bạn được với cô cũng nên.

Quán cà phê Biển Tím nằm trong một khuôn viên khá rộng. Những bóng đèn màu ản hiện giữa vòng xanh cây lá. Nhạc dịu êm. Mới bảy giờ nên khách chưa đông. Tạo dẫn ông khách vào trong góc vườn, nơi hẹn của Lan Hương. Qua một khoảng sân với những chậu hoa hồng đang tỏa hương thơm dịu nhẹ, Tạo thấy một người con gái xõa tóc đang ngồi quay lưng ra phía cửa. Hấn hồi hộp kéo tay ông khách bước rón rén đến phía cô gái đang ngồi. Khi chỉ còn cách cô một bước chân, hấn lên tiếng:

-Chào cô Lan Hương!

Nghe tiếng chào, cô gái quay lại nhìn. Khi khuôn mặt cô lộ rõ dưới ánh đèn mờ nhạt, Tạo như bị một tia chớp quật ngã. Tim hấn như bị ai bóp chặt, đầu óc quay cuồng, hấn luống cuống vịn chặt vào tay ông khách. Người ngồi trước mặt hấn chính là Mỹ Lệ. Lệ cũng bối rối không kém, đầu cúi xuống, hai tay ôm ngực rồi đột nhiên chạy thẳng ra ngoài phố trước sự ngạc nhiên của ông khách. Tạo đuổi theo, rồi rít gọi:

- Lệ...! Lệ...!

Nhưng Lệ đã ngồi lên chiếc xe ôm biến vào dòng người trên phố. Tạo lắc đầu nói với ông khách:

-Thôi, để tôi tìm cho ông đám khác.

Đêm hôm ấy, Tạo về nhà muộn. Trong nhà có ánh đèn. Thường mỗi đêm khi hấn về, cha mẹ hấn và các em đã đi ngủ. Từ bên ngoài, hấn thấy bà mẹ đang ngồi đối diện với một người. Hấn không nhận ra ai vì người đó tóc xõa trước mặt, hai tay ôm đầu. Khi bước vào nhà mẹ hấn nói:

- Cái Lệ nó đến tìm con...!

Ra thế. Suốt cả buổi tối, khi biết Lệ là gái gọi hạng sang, cái nhìn của hấn với cô hoàn toàn thay đổi. Hấn cảm thấy kinh tởm với người bạn cùng hẻm, cảm thấy rờn rợn khi nghĩ lại những lần hấn ăn cơm nhà Lệ. Thế mà bà cụ Tiềm bảo rằng cô yêu hấn. Hấn cũng cảm thấy mình đang được cô yêu, đang được cô chăm sóc, chiều chuộng. May mà hấn chưa nhận lời.

Hấn nói với Lệ bằng giọng cộc lốc:

- Cô ra khỏi nhà tôi đi...!

Lệ từ từ ngược lên, vén mái tóc đen dày rồi tung đờnhìn hấn cho rõ. Khuôn mặt cô nhàu nát, bơ phờ, đôi mắt đỏ mọng. Giọng cô yếu ớt, âm thanh như đang trôi trên một dòng sông nước mắt:

-Anh Tạo ơi, em xin anh... Em xin anh giấu kín chuyện

này cho em...! Tạo lạnh lùng, chì chiết:

-Tôi thật không ngờ!

- Em van anh...!Nói xong, Lệ đứng lên cầm hai tay Tạo trong tay mình, hai chân cô từ từ khụy xuống:

-Em xin anh đừng nói cho ai biết chuyện vừa xảy ra...!

-Nhìn nhà cao cửa rộng, ăn mặc sang trọng, ai cũng nghĩ cô đang

làm việc ở công ty xuất nhập khẩu. Cô nguy trang giỏi thật!

Lệ nấc lên. Bờ vai nhỏ nhắn của cô rung lên từng đợt. Cô giữ chặt tay Tạo trong tay mình, méo máo:

-Em phải bỏ tiền mua một chân ở công ty ấy để mọi người không ai biết việc làm của em. ở đó cũng nhọc lắm anh ơi. Em trở thành bồ nhí của tay giám đốc. Em đành chấp nhận để nhờ hấn che chở.

- Hấn có biết cô làm gái không?

- Dạ không.

-Thôi được rồi, cô đứng dậy, về đi.

-Nhưng anh hứa với em, anh sẽ giữ kín chuyện này cho em.

- Điều đó thì tôi không dám.

Lệ từ từ buông tay Tạo, đứng dậy bước lùi ra sau một bước, nhìn xoáy vào khuôn mặt căng căng, vênh váo của hấn. Hấn có vẻ tự đắc, nhếch mép cười khinh bỉ. Nước mắt trên hai bờ mi của Lệ đã khô. Cô vẫn nhìn Tạo với cái nhìn rần rôi và dứt khoát của một người từng trải. Cô ngồi xuống ghế và đưa tay ra hiệu mời Tạo ngồi. Đôi mắt hấn còn đang ngầu đỏ, hấn gieo xuống ghế một cách nặng nề. Lệ lạnh lùng nói với hấn:

-Thôi, thế này, anh Tạo nhé. Em không thể bắt anh giấu kín chuyện này. Em xin có một đề nghị. Tạo hát hàm ra hiệu cho cô nói.

- Em sẽ trả giá cho việc giữ im lặng của anh. Tạo cười gằn:

-Bao nhiêu?

-Hai nghìn đô!

Tạo cười khênh:

-Hai nghìn đô cho danh giá của một con người. Bèo quá!

-Ba nghìn đô!

-Vẫn bèo!

-Năm nghìn đô...!

-Thôi được!Lệ đưa tay cho Tạo ngoắc.

-Ngày mai anh sẽ nhận được tiền.

-OK!

Sáng hôm sau, bà cụ Tiềm vẫn thấy Lệ mặc bộ áo dài màu thanh thiên ra khỏi con hẻm. Lúc ấy là bảy giờ kém mười lăm. Nhìn thấy khuôn mặt rất vui của cô, bà cụ Tiềm liền hỏi:

- Có chuyện gì mà vui thế, cháu Lệ?Lệ cười, dừng xe lại trước hàng nước của cụ:

- Cháu mới trúng số, bà ạ.

-Trông mày với cái thằng Tạo đẹp đôi lắm, con ạ.

-Bà làm mối cho cháu đi.

- ừ nhé.

Nếp sống trong con hẻm những ngày sau đó vẫn không có gì thay đổi. Bà cụ Tiềm vẫn quét sân vào lúc bốn giờ sáng. Lệ vẫn đi làm lúc bảy giờ kém mười lăm. Có điều bây giờ nhiều chiếc xe công nông chạy vào hẻm chở đầy cát, xi măng làm bụi bay mù. Ông giáo An thì mừng, gặp ai cũng khoe, nhờ ông mà cái anh chàng Tạo có công ăn việc làm, bây giờ lại đang xây nhà lầu. Ai cũng mừng cho

hắn. Có hôm, Tạo đi qua hàng nước của bà cụ Tiềm, cụ gọi hắn lại:

-Cháu làm ăn giỏi lắm. Hẻm này chỉ có mày và cái Lệ là có nhà lâu. Bà xem chừng hai đứa đẹp đôi, chúng mày làm bạn với nhau được đấy.

Tạo không nói gì, nhếch mép cười khinh bỉ.

Một hôm, Lệ đi làm về khuya. Hình như đã mười hai giờ đêm. Bà cụ Tiềm vẫn chưa dọn hàng. Vừa thấy ánh đèn pha loang loáng phía trước, bà đã chạy ra đón đường. Bà kéo Lệ vào quán, làm ra vẻ bí mật:

- Cháu vào đây. Bà có chuyện này quan trọng lắm.

Bà rỉ tai Lệ. Nghe xong, Lệ đột ngột tay vung tay đấm vào vách liếp nhà bà cụ Tiềm. Giọng cô đầy uất nghẹn:

-Quân phản bội! Phải xử theo luật giang hồ. Quân mất dạy! Bà cụ Tiềm bói rói:

- Có chuyện gì vậy cháu?

-Cái quân khốn nạn phải trừng trị bà ạ. Bây giờ, cháu cũng chẳng giữ gìn làm gì nữa .Vâng, cháu là con điếm. Nhưng cái thằng mất dạy ấy cũng chỉ là một thằng điếm đực. Mang danh trí thức!

Bà rót cho Lệ một ly nước trà đá, giọng trầm lắng:

-Cháu đừng có trả thù rồi thành to chuyện. ác giả ác báo ấy mà.

Lệ ngẫm nghĩ một lúc rồi chia tay bà cụ Tiềm. Lúc ấy đã một giờ sáng.

Người trong con hẻm bàn tán xôn xao, cô Lệ lấy chồng ngoại quốc. Một ông già ngoài bảy mươi tuổi bị thọt một chân. Có lần Lệ chạy

xe qua hàng nước, bà cụ Tiềm buột miệng:

- Bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu!

Những lời bóng gió ấy đã đến tai Lệ. Ngày cưới, cả hẻm không người nào đi dự. Lệ biểu bà cụ Tiềm một mảnh vải Bombay may áo và hai phong socola. Bà cụ không nhìn mặt cô, quăng những thứ đó ra đường. Đám cưới được cử hành trong khách sạn lớn nhất thành phố. Đồn rằng toàn tây với đầm. Cưới xong, cô Lệ nhờ người trông nom nhà cửa còn mẹ con cô theo chồng ra nước ngoài.

Thấm thoát đã mấy năm trôi. Ông giáo An đã nghỉ hưu Bà cụ Tiềm lung ngày một còng nhưng vẫn thức giấc đều đặn vào lúc bốn giờ sáng. Ông giáo An thường sáng sáng đạp xe ra ngoài phố mua báo rồi về ngồi trong quán bà cụ Tiềm uống nước chè xanh. Nhịp sống trong con hẻm vẫn không có gì đổi khác duy chỉ có Tạo đạo này nghỉ việc ở nhà. Nghe nói dính vào một vụ lấy cắp tiền của khách, bị bà chủ đuổi. Nói chuyện với ông giáo An, bà cụ Tiềm vẫn thường buột miệng: ác giả ác báo ấy mà. Ông giáo An có vẻ bênh vực Tạo: Đi với ma thì phải mặc áo giấy. Thành ra hư người. Chứ cái thằng ấy, tôi biết, không đến nỗi nào. Nhân chi sơ tính bản thiện. Cái nhớ nhăng của thời này làm hỏng nó....

Hôm ấy, Tạo đang ngồi uống rượu trong quán bà cụ Tiềm. Ông giáo An đạp xe hỏi hã vào quán, tay cầm tờ Tuổi trẻ, giọng oang oang:

-Chú Tạo có trong ấy không? Tôi lại đăng nhà nghe nói chú ra đây. Lại có tin vui cho chú... Tạo đón tờ báo trên tay ông giáo. Mắt hấn sáng lên khi nhìn vào một mẫu tin khoanh chữ đỏ.

Tuyển nhân viên

Chuẩn bị cho việc khai trương khách sạn Thành Đô,

chúng tôi cần tuyển một cử nhân anh văn làm hướng dẫn du lịch.

Lương khởi điểm hai trăm đô la...

Tạo ôm chầm lấy ông giáo, giọng xúc động:

- Khi nào bác cũng mang lại may mắn cho cháu. Khách sạn Thành Đô này cháu biết. Nghe nói của một Việt Kiều giàu có bỏ vốn ra xây. Cháu mà được nhận vào làm việc thì cháu nhớ ơn bác suốt đời. Thôi cháu phải chạy vù ra đó đã...

Khi Tạo đến khách sạn Thành Đô, đã có bốn năm người ngồi đợi. Hắn giật mình. Thế là hắn vẫn chậm chân hơn người khác. Cô thu ký ghi tên những người đến phỏng vấn. Những người trước hắn vào rất nhanh và ra cũng rất nhanh. Đến lượt Tạo, hắn đưa tay ép ngực, cố giữ vẻ bình tĩnh. Trực tiếp phỏng vấn là một thiếu nữ xinh đẹp. Sau khi nhìn tên hắn trên mảnh giấy, cô hỏi:

- Anh cho xem chứng minh nhân dân.

Tay hắn run run sờ ví lấy tấm thẻ đưa cho cô gái. Cô gái lại hỏi:

- Anh ở số nhà... hẻm... đường...?

Tạo đáp lí nhí:

- Dạ vâng.

- Anh sinh ra và lớn lên ở con hẻm này?

- Dạ vâng.

- Anh làm ơn ra ghé đợi và chờ kết quả.

Tạo đẩy cửa bước ra trong tâm trạng lo lắng. Tại sao người ta không hỏi hắn gì về bằng cấp, về năng lực và nguyện vọng. Đang nghĩ ngợi lung tung thì cô gái gọi tên hắn:

- Mời anh Trần Văn Tạo!

-Dạ có!

Hắn vội vã đẩy cửa bước vào. Cô gái nhoèn miệng cười, chìa tay đưa tờ giấy hợp đồng:

-Chúc mừng anh. Tôi vừa trao đổi với hội đồng quản trị và họ đã đồng ý nhận anh vào làm việc. Xin chúc mừng anh...!

Tạo ríu lưỡi, không mở miệng nói được lời cảm ơn, tay run run điền những chỗ trống trên bản hợp đồng rồi trao cho cô gái.

Ngày khai trương khách sạn, Tạo dậy rất sớm, complet cravat chỉnh tề, phóng xe đi từ sáng sớm. Khách sạn Thành Đô được trang hoàng lộng lẫy, xe hơi của quan khách đến dự lễ khai trương đậu kín hai bên đường. Cờ phướn, biểu ngữ dăng đầy mặt tiền. Trong tiền sảnh thoáng rộng khách khứa đã đứng hai bên, chờ chủ tịch hội đồng quản trị kiêm chủ khách sạn bước ra cất băng khai trương.

Tạo tràn ngập niềm vui trong ngày làm việc đầu tiên. Mấy ngày trước đây, hắn được nghỉ ở nhà để may quần áo. Cô gái thay mặt hội đồng quản trị đưa cho hắn một khoản tiền lớn để may quần áo và trang phục cần thiết. Hắn thầm cảm ơn và khâm phục cách làm ăn bài bản của giám đốc khách sạn Thành Đô.

Tám giờ kém mười lăm, cánh cửa lớn của khách sạn mở rộng. Một đoàn xe du lịch sang trọng từ từ dừng bánh. Nhân viên khách sạn đứng hai bên rắc những cánh hoa chào mừng bà chủ khách sạn. Tiếng nhạc, tiếng vỗ tay vang lên khi bà và một vài người dừng lại trước dải băng màu đỏ do hai cô gái nâng lên và một cô gái khác cầm chiếc khay có chiếc kéo đưa cho bà giám đốc. Tạo đứng phía xa nhìn không rõ mặt bà. Cắt băng xong, bà bắt tay từng quan khách đến dự, bắt tay từng nhân viên khách sạn. Tiếng nổ lốp bốp của những chai rượu Champagne, tiếng vỗ tay không ngớt. Khi bà giám đốc tiến gần đến chỗ Tạo đang đứng, hắn không tin ở mắt mình, người đàn bà kiều diễm trong bộ áo váy sang trọng kia chính

là Lệ. Hấn bối rối, định rút lui nhưng Lệ đã đứng trước mặt hấn, chìa bàn tay nòn nà bắt tay hấn. Trong lúc hấn mồ hôi vã ra như tắm, Lệ vẫn tươi cười như không có chuyện gì xảy ra:

-Chúc mừng anh đã được chọn vào làm việc trong khách sạn của chúng tôi.

Nàng hỏi nhỏ cô gái giúp việc, cô gái đã phỏng vấn Tạo hôm đầu tiên:

-Cảm ơn em đã nhanh chóng tìm được anh Tạo. Lương của anh ấy bây giờ các em xếp bao nhiêu?

-Dạ, hai trăm.

-Chết, không được. Từ tháng sau, em xếp lương cho anh ấy năm trăm. Lệ có vẻ không bằng lòng với cô gái giúp việc, tiến sát lại bên Tạo, nói đủ chỉ hấn nghe: -Xin lỗi anh, các em nó không biết anh nên đã xếp nhầm lương. Từ tháng sau, lương anh sẽ được điều chỉnh...

Tạo ù tai, không còn nghe được Lệ đang nói gì. Mặt hấn đỏ bừng, tim đập gấp. Hấn lẩn vào đám quan khách chuồn ra phía cổng sau, nơi để chiếc xe gắn máy của hấn.

Nha Trang 27 - 4 - 2000